

12.

Min wänſkap är ſå ödmjuk, Du är den
intet wård; Du hafwer platt förſjutit
mig, Och hwåſat upp ett ſwård; Det
ſtinger hjertat mitt och gifwer döden.

13.

Hur luſtigt du här wandrar, Ibland
de falſka råd, Och ſkiljer dig från an-
dra, Uti ditt öfwerdåd; Bed Gud att
han dig nådelig bewarar.

14.

Det ſiſta jag dig beder, Glöm icke
bort din Gud, Som du har mig bort-
glömt, Och brutit mot Guds bud,
Att du på ſiſta dagen icke qwåljes.

15.

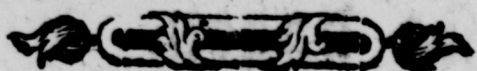
Jag dagligt för dig beder, Så långt
jag leſwa får; Min kärlek mot dig
brinner Af kärleksſtrålar små; En fal-
ſka wänner hafwa dig bedragit.

16.

Hållt upp du låra broder, Och tänk
dig litet om; En ſynda molneſtoden,
Kan hinna dig en gång, Då du i graf-
wen icke kan undkomma.

17.

Adjö du ålta wänner, Farväl till
alldra ſiſt; Mitt ſkiljobref jag lemnar
Till Herren Jeſum Chriſt; Han ſitt in-
ſegel icke ſönderbryter.

En ny och wacker

Wiſa,

Om ett Sjonelag ſom bliſwit ſiljda:

En wiſa börjar ſjungas Längſt upp
i norra ort ic.

Sjunges under ſin bekanta melodi.

Rofar i ſt. Banto.

WESTERÅS, 1835.

L. R. BJÖRKBOMS BOKTRYCKERI.

I.

En wisa börjar sjungas Långst upp
i norra ort, Hon sjungs för gamla
och unga, Att lära henne fort; Men
gören ej ett sådant efterfölje.

2.

Jag är hit född till werlden, I ång-
sligheten stor; Jag finner ingen tro-
gen wän, Sedan jag miste mor; Det
war den bästa wän, som Herren gaf
mig.

3.

Jag sjunger måst i sorgen, En gläd-
jen jag ej mins; Jag är skild från
min äkta wän, Den bästa för mig
finns; Deröfwer må jag klaga med
stor smärta.

4.

Mitt hjerta i mig swider Och ingen
lisa får; Ja, sielfwa sinnet qwider, Och
fäller tår på tår; Jag orkar ej i werl-
den längre lefwa.

5.

Sju år har varit långa, Sju kan
än wara qwar; Jag wäntar ändå kom-
ma till Guds fröjdesal; Här har jag
ingen ro och ingen hwila.

6.

Si liljorna på marken, Stå i sin fåg-
ring skön; Men jag eländ' som masken,
Jag torkar bort som hö; Att om jag
kunde krypa ned i jorden.

7.

Jag tror att Herren lefwer, Och wet
min ångslighet; Swar skall jag taga
wägen, Om Herren mig ej ser, Och
hjelper mig från denna falska werlden.

8.

Min wän jag dig nu beder, Du
farer intet will; Du wisnar bort ditt
unga lif, Innan wi blifwa skild; Se'n
har du sorg i alla dina dagar.

9.

Wår domstol kan ej dömma oss,
Här finnes intet brott; De will allt
ondt förglömma, Och wända allt till
godt; Jag nöjder är med allt hwad
Herren gör mig.

10.

Guds stora dom skall fällas, Uppå
den sista dag; Då skall det wedergåt-
las, Allt efter Guds behag; Der få de
sina gerningar beskåda.

11.

Min Gud jag dig nu beder, Du gif
we henne till! Hon är ty wår förledder,
Af falska wänner min; Det få de swa-
ra för på sista dagen.